

[Poul Claussen.]

Forbud mod Badning bliver aktuelt paa et Tidspunkt, hvor man netop har sat sig i Udgift til Udlægning af Badeanstalterne og dermed ogsaa til deres Nedtagning i Efteraaret og har engageret Badepersonale for hele Sæsonen, maa vises disse Institutioner det Hensyn, at der gives dem en passende Erstatning. Jeg vilde være glad, dersom den højtærede Indenrigsminister vil bekræfte, at de „ganske særlige Omstændigheder“, der i Henhold til Lovforslagets § 2 giver Mulighed for Erstatning, ogsaa omfatter de her nævnte Tilfælde.

Marius Jensen: Dette Lovforslag, som gaar ud paa at begrænse Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, kan jeg paa mit Partis Vegne give Tilslutning til. Dog vil jeg gerne udtale min Betænkelighed ved de Byrder, som ved § 2, Stk. 2, lægges paa de paagældende Kommuner. Det hedder i § 2, Stk. 2, at de forskellige Amtsfonds skal betale Halvdelen af disse Udgifter. Jeg kunde personlig have ønsket, at Staten skulde have baaret en større Del af Byrden, men da det jo drejer sig om en Bemyndigelse, som forhaabentlig meget snart kan ophæves, saa vi igen kan bade frit i danske friske Vande, haaber vi, at Udgifterne bliver til at overse. Loven er jo ikke tidsbegrænset, men det menes, at vi allerede til næste Sommer kan undvære denne Bemyndigelse. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til Vedtagelse.

Jensen (Gørding): Naar der er Ud-sigt til, at vi slipper billigt med Hensyn til Udbredelsen af epidemiske Sygdomme, for-aarsaget af Besættelsen og alle dem, som for Øjeblikket indtager Besættelsestropper-nes Plads, nemlig Flygtningene fra Tysk-land, er der vel ingen Tvivl om, at en stor Del af Æren og Takken herfor tilkommer vort Seruminstitut. Det er for Resten underligt at tænke paa, at Seruminstittet ikke er ældre, end at det blev grundlagt i den korte Tid, jeg gjorde Kandidattjeneste paa Frederiks Hospital. Da blev Grundvolden lagt til vort Seruminstitut, idet det blev stiftet af General Madsens Søn, der har ført det frem til et Stade, som er verdenskendt. Det danske Seruminstitut havde under den forrige Krig og har ogsaa under denne haft en stor Part af Æren for, at de smitsomme Sygdomme ikke har faaet større Udbredelse. Har vi ikke her i Danmark ellers været med til at øve nogen stor Indsats med Hensyn til Krigen, saa turde det dog være til uvisnelig Hæder for det lille danske Samfund, at det har været

med til at skabe det Seruminstitut, som hele Verden har set hen til med Tillid; naar de gik ind i Krigens Gru. Jeg synes, at der ved Behandlingen af dette Lovforslag, er Grund til at erindre dette.

Med Hensyn til selve Lovforslaget har jeg i Grunden kun en enkelt Bemærkning at gøre, og det er, at det havde været smukt, om dansk Administration havde været saa forudseende, at den havde sørget for, at vore Kloakudløb ikke var af en saa farlig Beskaffenhed, som det viser sig de er. Jeg vil haabe, at baade denne Lov og det, vi lærer nu i Efterkrigstiden, maa give Anledning til, at dansk Sundhedsvæsen gør et Fremstød paa dette Omraade. Jeg kunde maaske ogsaa udtale en Beklagelse over, at dette Forslag ikke er kommet for længe siden, saaledes at man ikke nu i den ellefte Time skulde gaa til Foranstaltninger, som kunde have været foretaget for længst.

Jeg kan paa min Gruppes Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse i det høje Ting.

Hoff: Det er beklageligt, at det skal være nødvendigt at forelægge et Lovforslag som det foreliggende; men naar det nu er nødvendigt, naar vi har disse Sygdomme inden for Landets Grænser, er det ikke mere end rimeligt, at vi gør, hvad vi kan for at forhindre Tilløb til Epidemier. Det er ikke fordi, der endnu kan tales om egentlige Epidemier, men kun om Faren for, at de skal komme. Der er ingen Tvivl om, at der i de Omraader, hvor der er Tyfus- og Paratyfuspatienter, er en Risiko for Epidemier, idet disse Sygdomme, der er Tarmsygdomme, smitter gennem Afføringen og derfor kan inficere Vandet rundt omkring, hvor der er Kloakudløb. Det er blot beklageligt, at vi har saa mange Steder her i Danmark, hvor Kloakeringsforholdene er saa ringe, at det er nødvendigt at forbyde Badning; men nødvendigt er det i hvert Fald, og vi maa altsaa acceptere den foreliggende Lovgivning; oven i Købet med Glæde, fordi den er et virksomt Middel til at forhindre Faren for Epidemier.

Bestemmelsen i § 2, hvorefter der, hvor ganske særlige Omstændigheder taler derfor, kan ydes Erstatning for Næringstab, finder jeg ret betænkelig. Der har jo været lidt tilsvarende Næringstab, fordi Tyskerne har forbudt Adgang til Vandet rundt omkring eller har lagt Landminer ud eller den Slags, som vi i stor Udstrækning har kendt under Krigen, og der findes ikke nogen Lovgivning, hvorefter der kan ydes Erstatning derfor, saa jeg synes, det er betænke-